

Arrest

nr. 178 794 van 30 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. VANHOECKE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 juni 2015 en heeft zich op 18 november 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 1 juni 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoekster werd gehoord op 20 juli 2016.

1.3. Op 3 augustus 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Benin City en behorende tot de Benin etnie. U werd op 6 december 1996 geboren in Benin City, waar u steeds woonde in de wijk Ikueniro tot aan uw vertrek uit Nigeria. Uw vader overleed toen u ongeveer zes jaar oud was en uw moeder overleed een jaar later. Na hun overlijden werden uw broer en u opgebracht door uw oom Mathieu, een jongere broer van uw vader. U hielp uw oom in de landbouw. Toen u vijftien jaar oud was overleed ook uw oom Mathieu. Het landbouwen ging niet zo goed en u zou overleven door mensen hun haar te vlechten. De beste vriend van uw vader, M. (...), zei dat het goed zou zijn naar Europa te gaan, zodat u een beter leven zou kunnen leiden. U ging akkoord omdat het leven in Nigeria te zwaar was en u graag naar school zou gaan. In november 2014 verliet u Nigeria. U reisde via Libië naar Italië, waar u één maand verbleef. In Italië waren er geen mogelijkheden om te werken, tenzij bedelen en prostitutie. U werkte een week in de prostitutie, maar u wilde dit niet blijven doen. U gebruikte het geld dat u die week verdiende om naar België te komen in april 2014. In België raakte u zwanger en tijdens een dokterscontrole kreeg u te horen dat u HIV positief bent. De dokter raadde u aan om naar Brussel te komen en hulp te vragen, omdat u de medicatie niet zou kunnen betalen in Nigeria. U diende een aanvraag tot medische regularisatie in en op 18 november 2015 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u uw land van herkomst verlaten hebt omwille van economische motieven, namelijk omdat het leven u zwaar viel in Nigeria aangezien u uw broer en uzelf niet kon onderhouden (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Bovendien wilde u naar school gaan (zie CGVS p. 10). Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt echter dat een vluchteling een persoon is "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen". U verliet Nigeria dus niet omwille van redenen die vallen onder de het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen.

Gevraagd waarom u niet kon terugkeren naar Nigeria, roept u eveneens economische motieven in, en de wens naar school te gaan (CGVS p. 11). U stelt verder dat u er niet kan overleven omwille van uw HIV status, aangezien de medicatie te duur zou zijn voor u om te kopen (CGVS p. 9, 11). Op vraag van de interviewer legde u een medisch getuigschrift voor dat bestemd is voor de Dienst Humanitaire Regularisaties. Dit getuigschrift ondersteunt uw verklaringen met betrekking tot uw HIV status, maar is verder niet relevant in het kader van een asielaanvraag. Met betrekking tot de door u aangehaalde **medische problemen** werd u immers reeds tijdens het gehoor meegedeeld (CGVS p. 12) dat u zich voor de beoordeling van deze elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (procedure voor medische regularisatie). Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen. Uit uw verklaringen en uit het administratief dossier blijkt dat u reeds een medische regularisatie aanvroeg, maar dat deze nog in behandeling is (CGVS p. 12).

Verder kan opgemerkt worden dat u **strijdige verklaringen aflegt met betrekking tot uw profiel en met betrekking tot uw vertrek uit Nigeria en verblijf in Europa.**

Zo verklaarde u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u naar school ging tot het zesde leerjaar (CGVS p. 4), terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) eerder verklaarde analfabeet te zijn (zie pt. 11, 'verklaring DVZ' in administratief dossier). Uit de aan het gehoorverslag toegevoegde notities (die u maakte op vraag van de ambtenaar die het gehoor afnam) blijkt echter dat u wel degelijk kan schrijven.

U verklaarde voor DVZ eveneens dat u na de dood van uw oom met uw broer naar een andere wijk verhuisde, waar u een klein stuk grond had en producten teelde om te overleven (zie administratief dossier: punt 3.5 van de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen in het Engels en door u ondertekend op 24/5/2016). Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart u juist dat u sinds de dood van uw oom niet meer op het land werkte, maar dat u soms mensen hun haar verzorgde om te kunnen overleven (CGVS p. 10).

Verder stelde u voor uw vertrek uit Nigeria in november 2014 nooit Nigeria verlaten te hebben (CGVS p. 8) en ontkende u ooit in Griekenland geweest te zijn, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat uw vingerafdrukken in Griekenland werden genomen in 2012. Geconfronteerd met deze vaststelling blijft u echter ontkennen ooit in Griekenland geweest te zijn (CGVS p. 12).

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Nigeria kan opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan het administratief dossier) duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waar u (die beweert heel uw leven in Benin city te hebben verbleven (CGVS p. 4, 5)) van afkomstig bent, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die toelaten uw identiteit of reisweg na te gaan. Zoals reeds werd opgemerkt legde u leugenachtige verklaringen af over uw verblijf in Europa de laatste jaren. Uw verklaringen over uw reisweg en over uw tijdstip van vertrek uit Nigeria en aankomst/verblijf in Europa kunnen dan ook niet zonder meer voor waar worden aangenomen. U legde documenten voor in verband met de geboorte van uw dochter en in verband met uw werk in België, welke niet meteen relevant zijn voor uw asielaanvraag. De medische documenten die u voorlegt werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.1.1. Na het citeren van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag, stelt verzoekster dat zij en haar dochtertje zich wel degelijk in de voorwaarden bevinden om als vluchteling te worden erkend. Zij wijst er op dat zij met behulp van haar smokkelaar in Italië terechtkwam en daar geen enkele opvang kreeg, dat zij op straat diende te overleven zonder enige inkomsten of eten, dat zij dan ook gedwongen werd tot bedelen en prostitutie en hierdoor besmet raakte met het HIV-virus. Verzoekster betoogt dat het Commissariaat-generaal op geen enkele wijze onderzoek deed en geen vragen stelde hoewel zij slachtoffer werd van mensenhandel (prostitutie), dat het Commissariaat-generaal in dit kader zeker een grondig onderzoek diende te doen, wat *in casu* niet het geval is, dat het dossier dan ook duidelijk terug dient te worden gestuurd naar het Commissariaat-generaal voor nader onderzoek terzake.

2.1.2. Artikel 48/3, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door voornoemd artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

2.1.3. Waar verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal op geen enkele wijze onderzoek deed en geen vragen stelde omtrent het feit dat zij slachtoffer werd van mensenhandel, meer bepaald prostitutie, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekster tijdens de gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geenszins melding maakte van menshandel, meer bepaald gedwongen prostitutie. Uit haar relaas kan afgeleid worden dat verzoekster in Italië één week in de prostitutie werkte om te overleven, dat zij dit deed voor het geld, dat zij dit niet wou en dan ook besloot uit Italië te vertrekken (vragenlijst DVZ, vraag nr. 5; gehoorverslag CGVS, p. 10), doch geenszins dat zij gedwongen werd tot prostitutie. Immers antwoordt verzoekster op de vraag of er iemand voorstelde om in de prostitutie te gaan ontkennend en wees zij er op dat zij het deed voor het geld, maar het niet graag deed en het geld gebruikte om het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 10). Nu niet blijkt dat verzoekster melding maakte van het onderworpen te zijn geweest aan gedwongen prostitutie en ook nergens blijkt dat zij melding maakte van een andere vorm van mensenhandel, kan het de verwerende partij niet te kwade worden geduid hieromtrent geen onderzoek te hebben verricht.

2.1.4. Waar verzoekster er op wijst dat zij besmet raakte met het HIV-virus en in zoverre verzoekster zou menen dat de verwerende partij hiernaar geen onderzoek deed, kan zij niet gevolgd worden, nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal hieromtrent motiveerde **“Gevraagd waarom u niet kon terugkeren naar Nigeria, (...). U stelt verder dat u er niet kan overleven omwille van uw HIV status, aangezien de medicatie te duur zou zijn voor u om te kopen (CGVS p. 9, 11). Op vraag van de interviewer legde u een medisch getuigschrift voor dat bestemd is voor de Dienst Humanitaire Regularisaties. Dit getuigschrift ondersteunt uw verklaringen met betrekking tot uw HIV status, maar is verder niet relevant in het kader van een asielaanvraag. Met betrekking tot de door u aangehaalde medische problemen werd u immers reeds tijdens het gehoor meegedeeld (CGVS p. 12) dat u zich voor de beoordeling van deze elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (procedure voor medische regularisatie). Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen. Uit uw verklaringen en uit het administratief dossier blijkt dat u reeds een medische regularisatie aanvroeg, maar dat deze nog in behandeling is (CGVS p. 12).”** Deze motieven worden door verzoekster niet betwist en worden door de Raad overgenomen.

2.1.5. In zoverre verzoekster ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift voorhoudt dat zij geen opvang kreeg in Italië en diende te overleven zonder inkomsten of eten, dat zij dan ook gedwongen werd tot bedelen en prostitutie, wijst de Raad er op dat deze feiten zich voordeden buiten Nigeria, zodat deze problemen niet worden meegenomen in de beoordeling van verzoeksters vrees voor vervolging ten aanzien van haar land van herkomst, Nigeria, gezien de nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land van de nationaliteit van de verzoekende partij (*in casu* Nigeria) of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Verzoekster toont niet aan, en uit het administratief dossier blijkt niet, om welke reden haar nood aan bescherming zou dienen beoordeeld te worden ten aanzien van Italië.

2.1.6. Een schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen in het eerste middel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.1. Na een theoretische uiteenzetting betreffende voormelde bepalingen en beginselen, stelt verzoekster onder meer dat de Dienst Vreemdelingenzaken (lees: het Commissariaat-generaal) niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurig en volledige wijze motiveert, dat het Commissariaat-generaal ofwel helemaal niet ofwel op een zeer algemene en vage manier, voor zover men al kan spreken van enige motivering, haar redeneringen motiveert, dat de genoemde bepalingen en beginselen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering vereisen en dat de bestreden beslissing zeker niet voldoet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording. Verzoekster betoogt dat het Commissariaat-generaal niet bewijst dat zij bij een terugkeer naar Nigeria geen risico op ernstige schade zal lijden. Zij werpt op dat het feit dat zij slachtoffer werd van mensenhandel (prostitutie) niet ernstig of helemaal niet werd onderzocht door het Commissariaat-generaal. Verzoekster meent dat de motivering nergens op slaat en niet ingaat op het gedetailleerde feitenrelaas, dat de motivering dan ook geen geldige motivering is gezien het Commissariaat-generaal is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen, dat het Commissariaat-generaal geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen, dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd genomen en de stukken en de algemeen bekende gegevens duidelijk niet op ernstige wijze werden onderzocht, dat het Commissariaat-generaal totaal haar zorgvuldigheidsplicht niet in acht heeft genomen, dat de stereotiepe motivering van het Commissariaat-generaal duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct is, dat deze duidelijk voorbijgaat aan de concrete gegevens van de huidige zaak.

2.2.2. Waar verzoekster wijst op een schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal betreft. Daarenboven toont verzoekster *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekster niet van toepassing daar verzoekster geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

In de mate dat verzoekster bedoelt dat een schending voorligt van artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen met redenen te omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak, wijst de Raad erop dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

2.2.3. Verzoekster meent dat niet op voldoende, nauwkeurige, volledige, duidelijke en formele wijze gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing daar ofwel sprake is van geen motivering ofwel de gegeven motivering vaag is en in algemene en stereotiepe bewoordingen opgesteld. Verzoekster licht toe dat de verwerende partij niet bewijst dat zij bij een terugkeer naar Nigeria geen risico op ernstige schade zal lijden, alsook dat zij het slachtoffer werd van mensenhandel (prostitutie) wat niet ernstig werd onderzocht door het Commissariaat-generaal. Zij meent dat de motivering nergens op slaat en niet ingaat op het gedetailleerd feitenrelaas. Zij meent dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze

werd genomen en de stukken en algemeen bekende gegevens niet op ernstige wijze worden onderzocht.

2.2.4. Vooreerst wijst de Raad er op dat het niet aan de verwerende partij toekomt om te bewijzen dat verzoekster bij een terugkeer naar Nigeria geen risico op ernstige schade zal lijden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). Het is niet de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

2.2.5. Voorts, waar verzoekster stelt dat de verwerende partij het feit dat zij het slachtoffer werd van mensenhandel (prostitutie) niet ernstig onderzocht, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekster tijdens de gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geenszins melding maakte van menshandel, meer bepaald gedwongen prostitutie. Uit haar relaas kan afgeleid worden dat verzoekster in Italië één week in de prostitutie werkte om te overleven, dat zij dit deed voor het geld, dat zij dit niet wou en dan ook besloot uit Italië te vertrekken (vragenlijst DVZ, vraag nr. 5; gehoorverslag CGVS, p. 10), doch geenszins dat zij gedwongen werd tot prostitutie. Immers antwoordt verzoekster op de vraag of er iemand voorstelde om in de prostitutie te gaan ontkennend en wees zij er op dat zij het deed voor het geld, maar het niet graag deed en het geld gebruikte om het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 10). Nu niet blijkt dat verzoekster melding maakte van het onderworpen te zijn geweest aan gedwongen prostitutie en ook nergens blijkt dat zij melding maakte van een andere vorm van mensenhandel, kan het de verwerende partij niet te kwade worden geduid hieromtrent geen onderzoek te hebben verricht of desbetreffend te hebben gemotiveerd.

2.2.6. Daar waar verzoekster voor het overige zou menen dat er door verwerende partij ofwel geen enkele motivering wordt gegeven, ofwel een stereotiepe motivering in algemene bewoordingen, stelt de Raad evenwel vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat het ongegrond bevinden van de asielaanvraag is ingegeven door de gedetailleerd uiteengezette motieven die aan de conclusie voorafgaan en geenszins een standaardmotivering uitmaken, maar integendeel een concrete analyse bevatten van de door verzoekende partij opgeworpen problemen. Dit argument mist dienaangaande dan ook elke feitelijke grondslag.

2.2.7. Een schending van de formele motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.8. In zoverre zij met haar betoog dat het Commissariaat-generaal uitgegaan is van onredelijke veronderstellingen, geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen, de schending van de materiële motiveringsplicht wenst aan te voeren, stelt de Raad vast dat verzoekster geenszins *in concreto* aantoonde welke veronderstellingen van de verwerende partij onredelijk zouden zijn of welke gegevens de verwerende partij niet correct of onredelijk heeft beoordeeld. Ook met het louter verwijzen naar haar feitenrelaas toont verzoekster dit niet aan. Het middel, in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, is onontvankelijk.

2.2.9. Waar verzoekster ter gelegenheid van haar verzoekschrift voorhoudt dat zij het slachtoffer werd van mensenhandel (prostitutie) en uit haar feiten uiteenzetting blijkt dat zij verklaart door de omstandigheden, namelijk geen mogelijkheden om te overleven in Italië, gedwongen werd tot bedelen en prostitutie, wijst de Raad er op dat deze feiten zich voordeden buiten Nigeria, zodat deze problemen niet worden meegenomen in de beoordeling van verzoeksters vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van haar land van herkomst, Nigeria, gezien de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land van de nationaliteit van verzoekster (*in casu* Nigeria).

2.2.10. Verzoekster toont een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen niet aan.

Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoekster de schending van het proportionaliteitsbeginsel aan.

2.3.1. Zij stelt dat zij op grond van de voormelde schending de hervorming van de bestreden beslissing vordert, doordat de gevolgen van de beslissing van het Commissariaat-generaal, meer bepaald de mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen, dat deze beslissing immers tot gevolg zou hebben dat haar leven en dat van haar baby in gevaar worden gebracht, dat er geen twijfel over kan bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat, dat zij nooit tijdens haar verblijf in België op een of andere wijze schade heeft berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap, dat de negatieve gevolgen van de beslissing bijgevolg van zo'n ernst zijn dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn. Verzoekster betoogt dat zij haar medisch, emotioneel, economische en sociaal evenwicht in België vindt en dat het dan ook duidelijk is dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.

2.3.2. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel, in de mate dat verzoekster een afweging wenst tussen de negatieve beslissing en de gevolgen van de verwijdering en het hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap, onder deze vorm in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de verwerende partij.

2.3.3. Het derde middel is ongegrond.

2.4. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2, 3, 5, 8 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.4.1. Na een citering van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM, meent verzoekster dat voormelde artikelen worden geschonden doordat het Commissariaat-generaal stelt dat zij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat bij een terugkeer naar Nigeria zij het reëel risico loopt dat zij opnieuw het slachtoffer wordt van uitbuiting en mensenhandel (prostitutie), dat de bestreden beslissing duidelijk niet op zorgvuldige wijze werd genomen en de stukken duidelijk niet op ernstige wijze werden onderzocht, dat nochtans bij een terugkeer het leven van verzoekster en haar dochtertje in gevaar komt.

Betreffende artikel 8 van het EVRM, stelt verzoekster dat voormeld artikel voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, dat de bestreden beslissing duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging is in het recht op een privé- en gezinsleven van verzoekster, dat dit artikel eenieder recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven beschermt en aldus tegen willekeurige inmenging van het openbaar gezag, dat paragraaf 2 van deze bepaling geen inmenging duldt door de overheid behalve bij vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: de maatregel moet conform zijn aan het wettelijk nagestreefde doel en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving, dat dit betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en onder meer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel. Verzoekster wijst er op dat zij België als haar land is gaan beschouwen en er een zeer duurzame binding mee heeft ontwikkeld, dat haar kindje in België geboren is, dat een terugkeer uiteraard een ongerechtvaardigde inmenging uitmaakt in haar privé- en gezinsleven en zij ondertussen haar psychologisch en sociaal evenwicht in België vindt, dat een terugkeer inhoudt dat zij gescheiden wordt van haar vertrouwde omgeving en zich dient te begeven naar een onstabiel land, dat dit niet te verantwoorden valt. Volgens verzoekster zou een terugkeer naar Nigeria tot gevolg hebben dat haar leven in gevaar wordt gebracht, dat zij in totale onzekerheid gestort wordt, dat zij wordt weggerukt uit het milieu waar zij haar psychologisch en sociaal evenwicht vindt, en dergelijk meer. Verder wenst verzoekster er op te wijzen dat het begrip 'privéleven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard, dat er *in casu* zeker geen twijfel over kan bestaan dat, gezien de grote vrienden- en kennissenkring die

zij in België heeft opgebouwd, reeds daarom al haar recht op privéleven wordt geschonden door de bestreden beslissing.

2.4.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel worden aangeduid die zouden zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werden geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 9 van het EVRM geschonden acht. Het middel is voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM onontvankelijk.

2.4.3. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In dit verband oordeelt de commissaris-generaal terecht ***“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.***

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u uw land van herkomst verlaten hebt omwille van economische motieven, namelijk omdat het leven u zwaar viel in Nigeria aangezien u uw broer en uzelf niet kon onderhouden (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Bovendien wilde u naar school gaan (zie CGVS p. 10). Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt echter dat een vluchteling een persoon is “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”. U verliet Nigeria dus niet omwille van redenen die vallen onder de het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen.

Gevraagd waarom u niet kon terugkeren naar Nigeria, roept u eveneens economische motieven in, en de wens naar school te gaan (CGVS p. 11). U stelt verder dat u er niet kan overleven omwille van uw HIV status, aangezien de medicatie te duur zou zijn voor u om te kopen (CGVS p. 9, 11). Op vraag van de interviewer legde u een medisch getuigschrift voor dat bestemd is voor de Dienst Humanitaire Regularisaties. Dit getuigschrift ondersteunt uw verklaringen met betrekking tot uw HIV status, maar is verder niet relevant in het kader van een asielaanvraag. Met betrekking tot de door u aangehaalde medische problemen werd u immers reeds tijdens het gehoor meegedeeld (CGVS p. 12) dat u zich voor de beoordeling van deze elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (procedure voor medische regularisatie). Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen. Uit uw verklaringen en uit het administratief dossier blijkt dat u reeds een medische regularisatie aanvroeg, maar dat deze nog in behandeling is (CGVS p. 12).

Verder kan opgemerkt worden dat u strijdige verklaringen aflegt met betrekking tot uw profiel en met betrekking tot uw vertrek uit Nigeria en verblijf in Europa.

Zo verklaarde u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u naar school ging tot het zesde leerjaar (CGVS p. 4), terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) eerder verklaarde analfabeet te zijn (zie pt. 11, ‘verklaring DVZ’ in administratief dossier). Uit de aan het gehoorverslag toegevoegde notities (die u maakte op vraag van de ambtenaar die het gehoor afnam) blijkt echter dat u wel degelijk kan schrijven.

U verklaarde voor DVZ eveneens dat u na de dood van uw oom met uw broer naar een andere wijk verhuisde, waar u een klein stuk grond had en producten teelde om te overleven (zie administratief dossier: punt 3.5 van de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen in het Engels en door u ondertekend op 24/5/2016). Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart u juist dat u sinds de dood van uw oom niet meer op het land werkte, maar dat u soms mensen hun haar verzorgde om te kunnen overleven (CGVS p. 10).

Verder stelde u voor uw vertrek uit Nigeria in november 2014 nooit Nigeria verlaten te hebben (CGVS p. 8) en ontkende u ooit in Griekenland geweest te zijn, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat uw vingerafdrukken in Griekenland werden genomen in 2012. Geconfronteerd met deze vaststelling blijft u echter ontkennen ooit in Griekenland geweest te zijn (CGVS p. 12).

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Nigeria kan opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan het administratief dossier) duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waar u (die beweert heel uw leven in Benin city te hebben verbleven (CGVS p. 4, 5)) van afkomstig bent, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die toelaten uw identiteit of reisweg na te gaan. Zoals reeds werd opgemerkt legde u leugenachtige verklaringen af over uw verblijf in Europa de laatste jaren. Uw verklaringen over uw reisweg en over uw tijdstip van vertrek uit Nigeria en aankomst/verblijf in Europa kunnen dan ook niet zonder meer voor waar worden aangenomen. U legde documenten voor in verband met de geboorte van uw dochter en in verband met uw werk in België, welke niet meteen relevant zijn voor uw asielaanvraag. De medische documenten die u voorlegt werden hierboven reeds besproken." Verzoekster betwist deze motieven niet zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden gehandhaafd.

Verzoekster meent echter dat zij bij een terugkeer naar Nigeria opnieuw het risico loopt slachtoffer te worden van uitbuiting en mensenhandel (prostitutie), dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd genomen en de stukken niet op ernstige wijze werden onderzocht. De Raad stelt vast dat verzoekster geenszins dienstig kan stellen dat het onderzoek niet ernstig gebeurde en dat zij bij een terugkeer naar Nigeria het risico loopt 'opnieuw' slachtoffer te worden van uitbuiting en mensenhandel. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hieromtrent geen onderzoek te hebben verricht. Voorts, in zoverre verzoekster meent dat zij heden, bij een terugkeer naar Nigeria het risico loopt om slachtoffer te worden van uitbuiting en mensenhandel (prostitutie), beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staft. Zij toont niet aan om welke reden zij meent dat zij heden het risico loopt om slachtoffer te worden van uitbuiting en mensenhandel bij een terugkeer naar Nigeria, evenmin legt zij stukken voor of verklaringen af die het door haar beweerd risico kunnen staven. Ook waar verzoekster voorhoudt dat bij een terugkeer naar Nigeria haar leven en dat van haar dochtertje in gevaar komt, beperkt zij zich tot een loutere bewering zonder enige toelichting waarom zij meent dat, bij een terugkeer naar Nigeria, haar leven of dat van haar dochtertje in gevaar zou zijn. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). Voorts wijst de Raad er op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken, waar zij in gebreke blijft.

2.4.4. Waar verzoekster meent dat de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging is op haar recht op een privé- en gezinsleven, waarbij zij er op wijst dat zij België is gaan beschouwen als haar land en er een duurzame binding mee heeft ontwikkeld, dat haar kindje in België geboren is, dat zij haar psychologisch en sociaal evenwicht in België vindt, dat zij bij terugkeer gescheiden wordt van haar

vertrouwde omgeving en in totale onzekerheid wordt gestort in een onstabiel land en dat zij een grote vrienden- en kennissenkring in België heeft opgebouwd, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters gezinsleven en/of sociaal leven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven en/of sociaal leven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster van haar gezinsleden of 'vertrouwde omgeving' wordt gescheiden. De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster maakt met haar betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Volledigheidshalve wenst de Raad er op te wijzen dat verzoekster, voor de beoordeling van deze elementen, beroep dient te doen op andere procedures om haar verblijf in België te regelen dan de asielprocedure.

2.4.5. Een schending van de artikelen 2, 3, 5 en 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.4.6. Het vierde middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.6. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift het dossier voor nader onderzoek terug te sturen naar het Commissariaat-generaal. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER